

Sodobna slovenska poezija

Andrej Medved

Au but de la nuit

Guba v očesu

“Mi smo enaki kot angeli. To so zvezde, ki izpolnijo vsako stvar ... Noben človek, ki je bil spočet kot umrljiv, ni vreden, da bi vstopil v hišo, ki si jo uzrl. Kajti tisti kraj je prihranjen za svetnike. Kraj, kjer ne bosta vladala Sonce in Mesec niti dan, ampak bodo (svetniki) za vselej stali v Aionu, skupaj s svetimi angeli. Poglej, razkril sem ti skrivnosti kraljestva in te poučil o zablodi Zvezd ... Nobena zvezda, noben angel in nobena moč ne bo mogla uzreti tamkajšnjih svetov, ki jih bodo uzrli samo ti sveti rodovi ... Pridi, da te poučim o svetlobnem Aionu, ki ga ni uzrl še noben človek. Obstaja namreč veliki in brezmejni Aion, katerega razsežnosti ni uzrl še noben angelski rod ... V njem je veliki, nevidni Duh, pneuma, ki ga ni uzrlo še nobeno angelsko oko in ga ni doumela še nobena misel srca in ki ni bil nikoli imenovan z nobenim imenom. V tistem svetu se je prikazal oblak svetlobe. In duh je rekel: Naj nastane angel, ki bo moj spremljevalec ...”
[Judov Evangelij]

Vrtovi edna

na otoku ... kriki pavov. svetilna
goba v glavi svetlorepe kače ... in zvok peruti
v gozdu, ki odmeva v prazen prostor. kot nosne jerebice se

obrača dlan v jasnini vrta, kot
vrtoglavi, zbegani oblaki ob nastanku prve
lune, ki pobeli gozd in jaso, kot se pobelijo svetlobni kraki

in peresa ptice, ki ponikne v ognjen
obroč nad hišo in v hodnike s pojočo, spenjeno
membrano v hrbtenjači. hiša pogori do tal, da ptičja niša

zaduši portal na vratih in se
obrne ključ skrivnosti, kot se obrnejo
žuželke na obrazu v nemo dno globeli, v temni

hosti. prozoren zrak zapne tetivo
v loku ... kot hipoma se spremenijo drobcji vode
v prašne lise na obleki in spet se oglasijo trave skozi sled na

kožnem tkivu, ki zagori v pripeki ...
mrakobni dež se spleta z iglicami smreke in pada,
pada na zalepljene, zaprte veke ... čez sklonjena ramena bruhne

dan, ki se razpoči v cvetovih maka,
kot se razpoči maska iz lobanje in koščic v zmrznjeni
potezi razbeljenega laka ... vlak na postaji se ustavi, kot se ustavijo

prestrašeni lenivci v izropani
savani in kriknejo hijene, ki hipoma ustavijo
oblake. temna zarja se priplazi vame kot otrok, ki zgodaj

zjutraj vstane v molk, v zamolčanje,
kot zgodnji vlak, ki trobi skozi noč ... kot rani gost v moji

duši, kot pust, a srečen gost
v travi na stopnicah, v zabetoniranih in
nečloveških klicah, ki okužijo spoteno glavo, čelo,

trebuh in semena v hrbtenici. kot
plemena iz savane se dvignem vznak, kot pozlačeni
trak, ki mi ovije prsi s temno tekočino iz zdrizaste snovi, kot

plavkasti baloni se dvignem iz
studenca dlakave krvi, kot srnin jelen skočim
v prag rdečkasto rumene hiše ... da v glavi zazveni odmev in se

razlije glas iz mrzlo vroče in
utripajoče, vodene glasilke, kot zvok nenadne
toče se spremenijo misli na tvoje ranjeno telo, kot kisli, sladkasto

grenak okus, ki se razlije v pikčasto
nebo, kot kriki na pomoč, ki me zadenejo z želom zla
v predpotopno dno iz blata in sokrvice žarptice ... kot razprostorjeno

kolo, ki se vrti v osi rajskega
giardina, kot bosi kos, kot črn gost ... moj sine.
kot roza krinolina deklice, ki spi ob zvokih mandoline, se dvigne

streha hiše, kot brez spomina
spet ponikne v nič, kot črni ptič z razprtim krilom
in črnim repom, naoljenim z dišečim milom. zbudim se v snu, v veselju,

do norosti v ramenih in v temenu,
da zadušim še zadnjo celico pijavke v kosti, da vrnem,
kar je izgubljeno, in se ponovno spnem z vrtovi speče sreče ... kjer naj-
dem,

v zanikanju, v usodi tvoj obraz
in ustnice, dlani v topli vodi, ki me zagrne v podmorniškem

bazenu, kot me zagrnejo, v imenu,
poslednji vzorci teme. kot da bi vedel, da z vsako
šahovsko figuro izgubijo glavo kralji in kraljice, po črti bega in

krivulji časa, kot izgubijo
rumenkasto zelene ptice drobcena očesca in
snežno belo perje, zakopano v mulju ... v gozdu ... ptičje cvrkutanje ...

kot zanemelost in kot glas v
priprti skrinjici Pandore, kot medli, kot medeni
krik ... iz onstranstva. gozdne poti ne vodijo nikamor ... in od

nikoder sije luna na drevesa in
na grmovje, travo in temno jaso ... nikjer ni videti

samotne srne v globini čiste duše,
ki se obrača stran od cinkove globeli, kot se obračajo
v potoku neme ribe ... in miši iz deževnih rovov ob narasli vodi, ki

utripa v vrtince zraka, kot
v spanju, hipoma utripa ranjena lisica z repom
v srčevi koščici ... telo se prebudi, razblinijo se sanje in zrasejo v

novo jutro kot polnočna ptica,
ki razpira krila v usta in v vrtove maka ... da pobeli
črto krovov hiše s padcem v žlebove in pod prag v nebesne niše. da pod

svilenim prtom zažarijo mravlje,
kot zažarijo sviloprežke, kače in dvokrake žabe v oreh

v globeli in v kavljke na stopnišču,
kjer poskakuje polž v hišici iz polakiranega lecta ... in
volki in koale, ki se potopijo, v trušču, v bazenu pod naraslo reko. kot

svetlo modri kuščarji v svilnato
opeko, ki predira vrata in jermenje na palubi
križarke, ki že odhaja, nenadoma, s svetlobne lise v zalivu.

mesto se prebuja v mravljišče, ki
objame ulice in ceste, z grmenjem, v naluvi pade
senca čez obraze in se zaprejo drobcena očesca na odhajajoči

ladji, kot se zaprejo okna v razprostorjenem
salonu in majhna vratca v kapitanovi kajuti. da nas ne zmotijo

prikazi, ki ždijo v svetilnikih,
s krilatimi, zapognjenimi puti, ki obvisijo s streh, kot
obvisijo polžje noge in kruti pajek s strupenim želom na omari

v predsobi ... na oblačni hiši. svilena
luč v puščavi in svilnata zapognjena, odstrta oblačila ... v
travi. ne vedel bi, da angel odleti z obraza, kot odletijo ptice s pozlačene

strehe v noč, kot rosa pada na
ramena srn in srnjakov, v noč pred zgodnjim jutrom
v tihe spalnice brez mraza ... kot črna in rumena pena se zgostijo glave

s ptičjih kril, kot bosa noga
s krempljev kosa, ki, nenadoma, vzleti v vrh gore
iz steklenega ledu, kot bežna misel na neskončna polja iz lanenega

medu, ki že zatiska bele pore
v koži jerebice ... vzamem te v objem in ... sladke sanje ...
jemljem te vso dolgo noč do jutra, ko luna spet pobeli sobo in mehko

posteljnino ... pobeli med v svilene panje ...
da vznak objemam, z lenobo, tvoje vzvišeno telo, ki
se preseli v razstavljeno nebo in svoje svetle krake razobesi

sonce v črne spake in v začarano
svetlobno vrečo ... v zastrupljeno, temno, spečo
srečo ... da kradoma preseka čas oblake, kjer zdaj zaspiš v

časovnici noči v svetlikajoče,
spenjeno in razdvojeno in namagneteno in razsvetljeno

pravljичno kolo ... v tvoj korak in
v mehek trak nebesne mane. ne gane me ljubezen tvoje
duše, ne gane me otrokov jok iz črne ruše, ne gane me poljub iz suše

tvojih ust ... ta pust, grenak
poljub, ki mine, kot minejo oblaki in hitri vlaki, ki jih
pogoltne mrak razseljenih obljub o večni sreči ... sam s sabo v sebi

sem ujet, s teboj pripet v mehko
tkivo, kot v živo rano črni pajek v padajoči let.
ne vedel bi, da misel nate poleti v galebja krila in se zažre pod tvoje

prsi, trebuh in dlani ... kot kljun
pingvina na ledeni ploskvi, kot orke in svetlobni
psi, ki se zarežejo v telo, v srce in drob, kot se zarežejo v nebo glasovi

mrtvih duš, ki se dvigujejo iz
mokrih ruš na polju in dobravi. da se v neskončnost
ponovi odsev na tvojem čelu in da pritlikav škrat, na vrtu s pavi, prikliče

v odmev še zadnjo pesem iz
globine Hada ... potresem sol iz moke in na
drevesa, iz bele roke, ki se dviga z dna v peresa na lobanji, da

zagorijo še poslednji panji na
praznični grmadi. nečimrna in zla, perfidna
misel, kot žalik žena v srčevi koščici, kot zastrupljena puščica

v očesu in ... noževa konica v prsih,
v temnem gozdu. kot ptice, ptice v vrtovih edna.